

Arrest

nr. 183 741 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald vraagt hij om een verblijf van meer dan drie maanden als vader van zijn minderjarige dochter, die de Poolse nationaliteit heeft.

Op 29 februari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Beide beslissingen werden in één akte, onder de vorm van een bijlage 20, op 6 april 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

Het betreft de thans bestreden akte, zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2015 werd ingediend door:

Naam: S(...)

Voorna(a)m(en): I(...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis §2,5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is in casu niet het geval. De minderjarige heeft automatisch het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van verwantschap met de moeder, D. Z. K., die houder is van het verblijfsrecht in België (zie dossier ...).

Voor zover zou gesteld worden dat heden de minderjarige wel degelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° het verblijfsrecht zou uitoefenen, dienen de bijgevoegde bewijzen van bestaansmiddelen uiteraard aan de voorwaarden te voldoen. Dit is in casu niet het geval. Als bestaansmiddelen van de minderjarige, in hoofde van betrokkene, werden een aantal bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geld heeft ontvangen via Western Union (naar eigen zeggen van familieleden). Enige regelmaat valt daarin echter niet te ontdekken, de beschikbare bestaansmiddelen die op die manier verworven worden kunnen evenmin voorkomen dat de minderjarige en betrokkene ten laste zullen vallen van de sociale bijstand, daartoe zijn ze niet toereikend. Derhalve lenen de beschikbare bestaansmiddelen er zich niet toe dat de minderjarige heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht kan uitoefenen en kan betrokkene derhalve ook geen verblijfsrecht ontfangen aan het minderjarige kind overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40 bis, §2, 4° van de wet zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden.

Overeenkomstig dat wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste' te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarigen hebben uiteraard de vader niet ten laste: noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moesten de minderjarigen vermogend zijn is het niet aan de minderjarigen om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr. Art 376 BW).

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een ontoereikende motivering.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“EN CE QUE la partie adverse déclare que "Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelfhouder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is in casu niet het geval. De minderjarige heeft automatisch het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van verwantschap met de moeder, D. Z. K., die houder is van het verblijfsrecht in België (zie dossier ...)."

ALORS QUE l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :

«Art. 40bis. § 1er. Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans les lois ou les règlements européens dont les membres de famille du citoyen de l'Union pourraient se prévaloir, les dispositions ci-après leur sont applicables.

§ 2. Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union :

(...)

5° le père ou la mère d'un citoyen de l'Union européenne mineur d'âge visé à l'article 40; §4, alinéa 1er, 2°pour autant que ce dernier soit à sa charge et qu'il en ait effectivement la garde.

(...)

Le membre de la famille visé au § 2, alinéa 1er, 5°, doit apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes pour subvenir à ses propres besoins ainsi qu'à ceux de son enfant, citoyen de l'Union, pour ne pas devenir une charge pour le système d'aide sociale du Royaume et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte notamment de leur nature et de leur régularité. »

Que, comme nous le précise les travaux préparatoires de la loi du 19 mars 2014 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il s'agit de la consécration en droit belge de l'enseignement de la Cour de Justice, tiré de son arrêt du 19 octobre 2004 concernant l'affaire Zhu et Chen (C- 200/02) ;

Que la CJUE, dans cet arrêt du 19 octobre 2004 reconnaissait que :

« 45. En revanche, le refus de permettre au parent, ressortissant d'un État membre ou d'un Etat tiers, qui a effectivement la garde d'un enfant auquel l'article 18 CE et la directive 90/364 reconnaissent un droit de séjour, de séjourner avec cet enfant dans l'Etat membre d'accueil priverait de tout effet utile le droit de séjour de ce dernier. En effet, il est clair que la jouissance du droit de séjour par un enfant en bas âge implique nécessairement que cet enfant ait le droit d'être accompagné par la personne assurant effectivement sa garde et, dès lors, que cette personne soit en mesure de résider avec lui dans l'Etat membre d'accueil pendant ce séjour (voir, mutatis mutandis, s'agissant de l'article 12 du règlement n° 1612/68, arrêt Baumbast et R, précité, points 71 à 75).

46 Pour cette seule raison, il y a lieu de répondre que lorsque, comme dans l'affaire au principal, l'article 18 CE et la directive 90/364 confèrent un droit de séjour à durée indéterminée dans l'État membre d'accueil au ressortissant mineur en bas âge d'un autre État membre, ces mêmes dispositions permettent au parent qui a effectivement la garde de ce ressortissant de séjourner avec celui-ci dans l'État membre d'accueil. »

Que rien dans les travaux préparatoires et dans la jurisprudence de la CJUE reprise ci-dessus, ne conforte l'interprétation que l'Office des étrangers donne de l'article 40bis, §2, 5° de la Loi à savoir que le citoyen européen mineur d'âge doit lui-même avoir obtenu un droit au séjour comme titulaire de ressources suffisantes pour que son père et/ou sa mère puisse bénéficier du regroupement familial ;

Qu'il importe peu que l'enfant du requérant soit déjà titulaire d'un droit au séjour à un autre titre ; il reste un citoyen européen, mineur d'âge et la jurisprudence Chen de la CJUE pose comme condition d'effectivité du droit de séjour de l'enfant européen le droit de séjour de ses parents ;

Que la jurisprudence de la CJUE s'inscrit dans une interprétation large de l'article 8 de la CEDH et de la libre circulation des citoyens européens consacré ;

Que l'objectif de base poursuivi par la Cour, est de permettre à un citoyen européen, mineur d'âge, de bénéficier effectivement de la liberté de circulation à laquelle il peut prétendre en tant que citoyen européen en s'assurant que les personnes qui en ont effectivement la garde puissent séjourner avec lui dans l'État membre d'accueil ;

Que l'existence de moyens de subsistance et d'une assurance maladie sont des conditions supplémentaires que les États peuvent exiger, conformément à la directive 2004/38 afin de s'assurer que les personnes qui s'y établissent ne deviennent pas une charge pour les finances publiques de l'État membre d'accueil ;

Que la CJUE, dans un arrêt du 23 mars 2006, « Aff C-408/03, Commission européenne c/. Belgique a déclaré que :

« Une interprétation de la condition relative au caractère suffisant des ressources au sens de la directive 90/364 selon laquelle l'intéressé doit disposer lui-même de telles ressources sans qu'il puisse se prévaloir à cet égard des ressources d'un membre de la famille qui l'accompagne, ajouterait à cette condition, telle qu'elle est formulée dans cette directive, une exigence relative à la provenance des ressources qui constituerait une ingérence disproportionnée dans l'exercice du droit fondamental de libre circulation et de séjour garanti par l'article 18 CE, en ce qu'elle n'est pas nécessaire à la réalisation de l'objectif poursuivi, à savoir la protection des finances publiques des États membres (Arrêt Zhu, et Chen) »

Que la Cour en conclut que « dans la mesure où les ressources financières sont assurées par un membre de la famille du citoyen de l'Union, la condition relative à l'existence de ressources financières prévue à l'article 1er §1er, premier alinéa de la directive 90/364 est remplie ».

Dans cet arrêt, la Cour reprend un enseignement tiré de l'affaire Zhu et Chen (arrêt du 19. 10. 2004 - affaire C-200/02) :

« 30. Selon les termes mêmes de l'article 1er, paragraphe 1, de la directive 90/364, il suffit que les ressortissants des États membres «disposent» de ressources nécessaires sans que cette disposition comporte la moindre exigence quant à la provenance de celles-ci.

31 Cette interprétation s'impose d'autant plus que les dispositions consacrant un principe fondamental tel que celui de la libre circulation des personnes doivent être interprétées largement.

32 Au surplus, les limitations et conditions visées à l'article 18 CE et prévues par la directive 90/364 s'inspirent de l'idée que l'exercice du droit de séjour des citoyens de l'Union peut être subordonné aux intérêts légitimes des États membres. Ainsi, s'il ressort du quatrième considérant de ladite directive que les bénéficiaires du droit de séjour ne doivent pas devenir une charge «déraisonnable» pour les finances publiques de l'État membre d'accueil, la Cour a toutefois relevé que l'application desdites limitations et conditions doit être faite dans le respect des limites imposées par le droit communautaire et conformément au principe de proportionnalité (voir, notamment, arrêt Baumbast et R, précité, points 90 et 91). »

Que l'origine des ressources importe peu ; l'important étant de démontrer que tant l'enfant européen et son parent dispose de ressources suffisantes et d'une assurance maladie invalidité pour ne pas tomber à charge des pouvoirs publics ;

Que la partie adverse a refusé le droit au séjour du requérant au motif que son enfant n'a pas obtenu de droit au séjour comme titulaire de ressources suffisantes ;

Que la partie adverse a rajouté une condition à la loi ;

Qu'ainsi jugé par votre Conseil dans un arrêt n°154 224 du 15 octobre 2016 que :

"In voormelde bepalingen kan niet worden gelezen dat de vader van een Nederlands kind slechts een recht op verblijf kan laten gelden indien dit kind zelf een aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet - als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen - tot een verblijf te worden toegelaten en deze aanvraag werd ingewilligd. Er is slechts voorzien dat deze vader daadwerkelijk het hoederecht over het kind dient te hebben, dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf en zijn kind zodat zij niet ten laste vallen van het sociale zekerheidsstelsel en dat hij tevens een ziektekostenverzekering heeft. Verweerder voegt een voorwaarde toe aan de wet door te vereisen dat het Nederlandse kind van verzoeker niet alleen dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen doch tevens zelf op die specifieke grond tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk dient te zijn toegelaten. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd aangetoond. »

Que l'enseignement tiré de cette jurisprudence doit s'appliquer par analogie au cas d'espèce;

Que la partie adverse a rajouté une condition à la loi ;

Que les paragraphes 3 et 4 de la motivation de sa décision ne remettent pas ce constat en cause ;

Que la partie requérante a déposé au dossier de pièces la preuve de ce qu'il reçoit de l'argent de membres de sa famille via Western Union ;

Que la partie adverse ne prend pas ces moyens de subsistance en considération au motif qu'ils ne permettraient pas d'établir que le requérant et son fils ne vont pas tomber à charge de l'aide sociale ;

Que pourtant, ainsi jugé par votre Conseil dans un arrêt n° 126 996 du 14 juillet 2014 :

«Il ressort de l'article 40 ter, alinéa 2, de la Loi que le ressortissant belge doit démontrer «qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers», ce qui n'implique nullement que ces derniers doivent nécessairement émaner du regroupant lui-même. En effet, ces revenus peuvent également provenir d'autres personnes, telle que la requérante elle-même in casu, à condition que la partie requérante prouve que le regroupant dispose effectivement de ceux-ci. » (Nous soulignons)

Que la partie requérante a établi qu'elle disposait effectivement des revenus en question qui lui étaient envoyés ;

Qu'enfin la partie adverse semble mélanger différentes bases légales puisqu'elle invoque tantôt l'article 40, §4, alinéa 1er, 2° et 4° alors que le requérant a sollicité le séjour sur pied de l'article 40, §4, alinéa 1er, 2° et 5° ;

Que les paragraphes 3 et 4 de la motivation de la décision sont obscures et ne permettent pas au requérant de comprendre la décision prise ;

Que la décision de la partie adverse repose sur le constat que l'enfant du requérant n'a pas obtenu son titre de séjour en qualité de titulaires de ressources suffisantes de sorte que le requérant ne répond pas au prescrit de l'article 40, §4, alinéa 1er, 2° et 5° ;

Que la partie adverse rajoute une condition à la loi ;"

3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker in de aanhef van zijn enig middel gewag maakt van een schending van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en van de artikelen 2 en 7 van de Burgerschapsrichtlijn, terwijl hij nalaat om in zijn uiteenzettingen te verduidelijken op welke wijze deze artikelen zouden zijn geschonden door de bestreden akte.

Het middel is dan ook onontvankelijk wat betreft de aangevoerde schending van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en van de artikelen 2 en 7 van de Burgerschapsrichtlijn.

3.2. De verzoeker voert voorts de schending aan van de motiveringsplicht. Hij betoogt enerzijds dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet zijn geschonden, en anderzijds geeft hij aan dat de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, stelt de verzoeker dat de derde en vierde paragraaf in de bestreden akte obscuur zijn gemotiveerd en dat deze motieven hem niet in staat stellen om de bestreden beslissing te begrijpen.

Deze kritiek is aldus gericht tegen de volgende motieven van de bestreden akte:

"Voor zover zou gesteld worden dat heden de minderjarige wel degelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° het verblijfsrecht zou uitoefenen, dienen de bijgevoegde bewijzen van bestaansmiddelen uiteraard aan de voorwaarden te voldoen. Dit is in casu niet het geval. Als bestaansmiddelen van de minderjarige, in hoofde van betrokkene, werden een aantal bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geld heeft ontvangen via Western Union (naar eigen zeggen van familieleden). Enige regelmaat valt daarin echter niet te ontdekken, de beschikbare bestaansmiddelen die op die manier verworven worden kunnen evenmin voorkomen dat de minderjarige en betrokkene ten laste zullen vallen van de sociale bijstand, daartoe zijn ze niet toereikend. Derhalve lenen de beschikbare bestaansmiddelen er zich niet toe dat de minderjarige heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht kan uitoefenen en kan betrokkene derhalve ook geen verblijfsrecht ontfangen aan het minderjarige kind overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40 bis, §2, 4° van de wet zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden.

Overeenkomstig dat wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste' te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarigen hebben uiteraard de vader niet ten laste: noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moesten de minderjarigen vermogend zijn is het niet aan de minderjarigen om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr. Art 376 BW)."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu dient te worden vastgesteld dat de door de verzoeker geviseerde motieven wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevatten die de weigeringsbeslissing gronden. Immers wordt verwezen naar de wettelijke bepalingen, met name artikel 40bis, §2, 4° en 5° van de vreemdelingenwet en artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Wat het artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet betreft, wordt vastgesteld dat de als bestaansmiddelen enkel een aantal bewijzen werden voorgelegd dat de verzoeker geld heeft ontvangen via Western Union, dat hierin echter geen regelmaat valt te ontdekken en dat zij ook niet toereikend zijn om te voorkomen dat de minderjarige referentiepersoon en de verzoeker ten laste zullen vallen van de sociale bijstand. De gemachtigde besluit dienaangaande dat de beschikbare bestaansmiddelen niet toelaten dat de minderjarige het verblijfsrecht kan uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat de verzoeker dus ook geen verblijfsrecht kan ontleen aan zijn minderjarig kind overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde vast dat ook dit artikel niet tot een verblijfsrecht in hoofde van de verzoeker kan leiden omdat de bloedverwant in opgaande lijn dan 'ten laste' dient te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd, hetgeen *in casu* niet blijkt en hetgeen bovendien onmogelijk is gelet op artikel 376 van het burgerlijk wetboek waardoor minderjarigen hun vermogen niet zelf kunnen beheren.

Er valt niet in te zien, en de verzoeker toont ook niet aan, waarom de aldus geboden motivering niet afdoende zou zijn. Bovendien uit de verzoeker in zijn enig middel een inhoudelijke kritiek tegen de vaststellingen inzake de overschrijvingen via Western Union en de toepassing van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet, zodat meteen duidelijk is dat hij deze motieven kent en dat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsverplichting.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.3. De Raad stelt verder vast dat de verzoeker voor het overige een inhoudelijke betwisting voert met betrekking tot verschillende motieven van de bestreden akte. Deze kritiek kan enkel dienstig in verband worden gebracht met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur en wordt dan ook vanuit die optiek onderzocht. Het onderzoek wordt eveneens gevoerd in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden weigeringsbeslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het blijkt en het staat *in casu* buiten betwisting dat de aanvraag die tot de bestreden akte heeft geleid, was gegrond op artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet verwijst aldus naar de situatie van een vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie als bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt bepaalt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(...)

hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Artikel 40, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande als volgt:

“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

De Raad stelt vast dat de redengeving als waarom de verzoeker op basis van zijn aanvraag niet het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet kan bekomen, tweeledig is. Immers wordt enerzijds gesteld dat verzoekers minderjarige dochter, in functie van wie hij het verblijfsrecht wenst te bekomen, geen houder is van een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet doch dat zij het verblijfsrecht automatisch heeft bekomen op basis van verwantschap met haar moeder die houder is van een verblijfsrecht in België. Anderzijds motiveert de gemachtigde dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet regelmatig en niet toereikend zijn zodat zij niet kunnen voorkomen dat de minderjarige en de verzoeker ten laste zullen vallen van de sociale bijstand, zodat de beschikbare bestaansmiddelen er zich niet toe lenen dat de minderjarige heden het verblijfsrecht kan uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de verzoeker er dus ook geen verblijfsrecht kan aan ontlelen in toepassing van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet.

Wat het eerstgenoemde motief betreft, verwijst de verzoeker naar de parlementaire voorbereiding in zake artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet en citeert hij uit de arresten Zhu en Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu & Chen t. Secretary of State for the Home Department) en Commissie tegen België (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hij betoogt dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat op zijn minderjarige dochter specifiek als beschikker van voldoende bestaansmiddelen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk dient is toegelaten.

Waar de verzoeker ter zake verwijst naar en citeert uit 's Raads arrest nr. 154.424 van 15 oktober 2016 (de verzoeker vermeldt per vergissing het arrestnummer 154.224 doch dit arrest bevat niet de door de verzoeker geciteerde passage doch handelt over asiel), merkt de Raad op dat de beslissing waarover de Raad zich in dit arrest heeft uitgesproken louter en alleen was gegrond op de vaststelling dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, niet zelf het verblijfsrecht heeft verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar als descendent. De verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 154.424. In tegenstelling tot de beslissing die toen voorlag, wordt in de thans bestreden akte met name wel degelijk verder gemotiveerd en uit deze verdere motieven blijkt dat de gemachtigde concreet heeft onderzocht of de bij de aanvraag voorgelegde bestaansmiddelen toelaten om vast te stellen dat de minderjarige referentiepersoon, die weliswaar het verblijfsrecht geniet op basis van de verwantschap met zijn moeder, op heden het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan uitoefenen.

De gemachtigde motiveert *in casu* als volgt:

“Voor zover zou gesteld worden dat heden de minderjarige wel degelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° het verblijfsrecht zou uitoefenen, dienen de bijgevoegde bewijzen van bestaansmiddelen uiteraard aan de voorwaarden te voldoen. Dit is in casu niet het geval. Als bestaansmiddelen van de minderjarige, in hoofde van betrokkene, werden een aantal bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geld heeft ontvangen via Western Union (naar eigen zeggen van familieleden). Enige regelmaat valt daarin echter niet te ontdekken, de beschikbare bestaansmiddelen die op die manier verworven worden kunnen evenmin voorkomen dat de minderjarige en betrokkene ten laste zullen vallen van de sociale bijstand, daartoe zijn ze niet toereikend. Derhalve lenen de beschikbare bestaansmiddelen er zich niet toe dat de minderjarige heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht kan uitoefenen en kan betrokkene derhalve ook geen verblijfsrecht ontfangen aan het minderjarige kind overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.”

Aldus wordt vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen geen regelmaat vertonen en dat zij niet toereikend zijn om te voorkomen dat de verzoeker en diens minderjarige dochter ten laste vallen van de sociale bijstand. De gemachtigde stelt hierbij uitdrukkelijk vast dat het om een aantal bewijzen gaat waaruit blijkt dat de verzoeker geld heeft ontvangen via Western Union, naar eigen zeggen van familieleden.

De verzoeker betoogt dat hij heeft aangetoond dat hij wel degelijk kon beschikken over de inkomsten verkregen via Western Union. In verwijzing naar 's Raads arrest nr. 126.996 van 14 juli 2014 en voormeld arrest Commissie tegen België geeft hij te kennen dat de bestaansmiddelen niet noodzakelijkerwijze moeten worden gegenereerd door de aanvrager zelve doch dat het volstaat dat de financiële middelen worden verzekerd door een familielid.

Deze kritiek is evenwel niet ter zake dienend. De verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de gemachtigde wel degelijk de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen, die door de verzoeker werden ontvangen via Western Union, in rekening heeft genomen. Uit niets blijkt dat de gemachtigde hieromtrent zou hebben vastgesteld dat deze bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat ze werden verkregen via derden en niet door de verzoeker zelve of door zijn minderjarige dochter werden verworven. In tegendeel blijkt dat de gemachtigde de bestaansmiddelen concreet heeft onderzocht waarbij hij tot de vaststelling kwam dat de voorgelegde geldelijke middelen niet toereikend en niet regelmatig waren om te voorkomen dat de minderjarige referentiepersoon en de verzoeker ten laste zullen vallen van de sociale bijstand. De Raad merkt voorts op dat de verzoeker geenszins aanvoert, laat staan aantoon, dat de inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen foutief zou zijn. Evenmin toont hij aan dat de gemachtigde bepaalde relevante stukken in verband met de bestaansmiddelen over het hoofd zou hebben gezien of dat bij zijn beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen in kennelijk onredelijkheid tot zijn besluit kwam.

De beoordeling die blijkt uit de thans bestreden akte, is juridisch correct en dit zowel naar nationaal als naar Europees recht.

Immers bepaalt artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze dat als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd de vader of de moeder van de minderjarige Unieburger *“als bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°”* van diezelfde wet. Deze bepaling houdt niet de strikte vereiste in dat de minderjarige referentiepersoon daadwerkelijk het verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, hetgeen een vader of moeder van een minderjarige Unieburger die op een andere grond zijn verblijfsrecht heeft bekomen dus op absolute wijze zou uitsluiten. In het geval deze referentiepersoon - voorafgaandelijk aan de aanvraag van de vader of moeder - zijn of haar verblijf op een andere grond heeft verkregen, dan moet in toepassing van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet wel concreet worden nagegaan of de minderjarige referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Indien de minderjarige burger van de Unie op dat moment aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voldoet, dan komt krachtens artikel 40bis, §2, 5° van diezelfde wet aan diens vader of moeder een verblijfsrecht toe indien de minderjarige ten zijnen of haren laste is en de vader of moeder over het hoederecht beschikt. De eerste voorwaarde voor het verblijfsrecht is aldus dat de minderjarige referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en aldus kan worden beschouwd als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De relevante bepalingen van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(...)

hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen”.

Gelet op de ter zake gegeven machtiging aan de Koning in artikel 40, §4, derde lid van de vreemdelingenwet, dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 50, §2, 4°, a) en b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit):

“4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen;

b) een ziektekostenverzekering;”

Hieruit blijkt dat de Unieburger in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet over een ziektekostenverzekering dient te beschikken en dat hij over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, waarbij zowel de bestaansmiddelen waarover hij in eigen hoofde beschikt als de bestaansmiddelen die hij verkrijgt via een derde in aanmerking komen en waarbij deze bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Tevens is uitdrukkelijk bepaald dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten.

De beoordeling van de gemachtigde dat de in casu voorgelegde *“bestaansmiddelen van de minderjarige, in hoofde van betrokkene”* (dit zijn de stortingen aan de verzoeker via Western Union) geen regelmaat vertonen en dat zij niet toereikend zijn om te voorkomen dat de verzoeker en diens minderjarige dochter ten laste vallen van de sociale bijstand, is dan ook geheel in overeenstemming met de ter zake geldende nationale bepalingen. Er kan geenszins worden vastgesteld dat de gemachtigde enige voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

Daarnaast blijkt evenmin dat deze beoordeling niet in lijn zou liggen met ter zake relevante de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad merkt voorafgaand op dat de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dient te worden uitgelegd en toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht nu dit artikel de omzetting vormt van artikel 3.1. van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad wenst er immers aan te herinneren dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-

403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De verzoeker verwijst in dit kader dan ook terecht naar het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie, waarvan de relevantie door de verweerder op zich niet wordt betwist. De relevantie van dit arrest blijkt tevens uit de voorbereidende werken inzake artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet. In deze voorbereidende werken (*Parl.St.*, Kamer, 2013-2014, DOC 53 3239/001 17) kan met name het volgende gelezen worden: *“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zhu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, In zijn “Chen”-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”*

Hieruit blijkt dat het de bedoeling is van de wetgever om de situatie te regelen van de vader of de moeder van een minderjarige burger zoals die in de zaak Zhu en Chen.

In de voormelde zaak (HvJ EG 19 oktober 2004, zaak C-200/02, Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department) komt mevrouw Chen in 2000 het Verenigd Koninkrijk binnen. Later reist ze door naar Belfast, Noord-Ierland, waar ze bevalt van Catherine. Ingevolge de Irish Nationality and Citizenship Act 1956 verkrijgt Catherine de Ierse nationaliteit. Moeder en kind reizen terug naar Wales en verblijven daar. Een aanvraag voor een vergunning voor langdurig verblijf in het Verenigd Koninkrijk wordt afgewezen. Het Hof van Justitie overweegt dat, omdat Catherine onderdaan is van een lidstaat en burger is van de Unie, zij zich rechtstreeks op het verblijfsrecht van artikel 18 EG (het latere artikel 21 VWEU) *juncto* richtlijn 90/364/EG kan beroepen. In richtlijn 90/364/EG is bepaald dat het verblijfsrecht afhankelijk kan worden gemaakt van de eis dat de persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat een ziektekostenverzekering is afgesloten. Catherine is voldoende verzekerd en via haar moeder heeft zij toereikende bestaansmiddelen. Het Hof bepaalt dat richtlijn 90/364 (die in wezen identiek is aan artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38) geen eisen stelt ten aanzien van de herkomst van de middelen. Catherine hoeft daarom niet zelfstandig over de bestaansmiddelen te beschikken. Vervolgens overweegt het Hof dat ook de ouder die daadwerkelijk de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontleen. Zou dit anders zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen. De basisoverwegingen in dit arrest zijn:

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het

kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie *mutatis mutandis* met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest *Baumbast en R*, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

In het arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2012 in de zaak *Lida* (zaak C-40/11) wordt verwezen naar de zaak *Zhu en Chen*. Meer bepaald kan hierin het volgende gelezen worden:

“66 Vooraf zij opgemerkt dat de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen geen autonome rechten verlenen.

67 Net zoals de rechten die richtlijn 2004/38 verleent aan de familieleden met de nationaliteit van een derde land van een burger van de Unie, die begunstigde van de richtlijn is, zijn de eventuele rechten die de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen verlenen, namelijk geen persoonlijke rechten van deze staatsburgers, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van de vrijheid van verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 5 mei 2011, *McCarthy*, C- 434/09, *Jurispr.* blz. I-3375, punt 42, en arrest *Dereci e.a.*, reeds aangehaald, punt 55).

68 Zoals in punt 63 van het onderhavige arrest is uiteengezet, berusten de doelstelling en de rechtvaardiging van bedoelde afgeleide rechten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten de vrijheid van verkeer van de burger van de Unie kan aantasten en hem ervan kan weerhouden om van zijn recht van binnenkomst en van verblijf in het gastland gebruik te maken.

69 Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (arrest *Zhu en Chen*, reeds aangehaald, punt 45)”.

Meer relevant nog *in casu* is het arrest *Aloпка* (HvJ EG 10 oktober 2013, zaak C- 86/12). In dat arrest wordt immers uitspraak gedaan over het verblijfsrecht van een derdelander die rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn is van jonge kinderen, burgers van Unie, die geboren zijn in andere lidstaat dan deze waarvan zij de nationaliteit hebben en die hun recht van vrij verkeer niet hebben uitgeoefend. Een dergelijk geval ligt ook *in casu* voor, nu uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoekers jonge, Poolse dochter werd geboren in Antwerpen, België zonder dat zij dus een recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. In het arrest *Aloпка* het volgende gelezen worden:

“28 Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten *Zhu en Chen*, punt 45, en *Lida*, punt 69).

29 Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en Iida, punt 69).

29 Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47).

30 In casu staat het aan de verwijzende rechter om te verifiëren of de kinderen van Alokpa voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 en dus op grond van artikel 21 VWEU over een verblijfsrecht in het gastland beschikken. In het bijzonder dient de verwijzende rechter na te gaan of deze kinderen zelf of middels hun moeder beschikken over de in artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38 bedoelde voldoende bestaansmiddelen en een verzekering die de ziektekosten volledig dekt.

31 Indien niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38, moet artikel 21 VWEU aldus worden uitgelegd dat het niet eraan in de weg staat dat Alokpa een verblijfsrecht op het Luxemburgse grondgebied wordt geweigerd.

32 Wat in de tweede plaats artikel 20 VWEU betreft, heeft het Hof vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, een derdelander die familielid is van die burger het verblijfsrecht bij wijze van uitzondering niet kan worden ontzegd omdat anders aan het burgerschap van de Unie, dat aan die burger toekomt, de nuttige werking zou worden ontnomen indien als gevolg van die weigering deze burger in feite genoopt is het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt ontzegd (zie reeds aangehaalde arresten Iida, punt 71, en Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku, punt 36).

33 Aldus moet de verwijzende rechter, indien hij vaststelt dat artikel 21 VWEU er niet aan in de weg staat dat Alokpa een verblijfsrecht op het Luxemburgse grondgebied wordt geweigerd, nog verifiëren of dit verblijfsrecht haar niet toch, uitzonderelijkerwijs, kan worden toegekend omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie, dat aan de kinderen van Alokpa toekomt, aangezien deze weigering tot gevolg zou hebben dat deze kinderen feitelijk gedwongen zouden zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hun aldus het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten wordt ontzegd.

34 In dit verband heeft Alokpa, zoals de advocaat-generaal in de punten 55 en 56 van zijn conclusie heeft opgemerkt, als moeder van Jarel en Eja Moudoulou en als persoon die sedert hun geboorte alléén daadwerkelijk voor hen zorgt, een afgeleid recht om deze kinderen te begeleiden en met hen op het Franse grondgebied te verblijven.

35 Daaruit volgt dat de weigering van de Luxemburgse autoriteiten om Alokpa een verblijfsrecht te verlenen in beginsel niet tot gevolg kan hebben dat haar kinderen gedwongen zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Het staat echter aan de verwijzende rechter om na te gaan of zulks, gelet op alle omstandigheden van het hoofdgeding, daadwerkelijk het geval is.

36 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding de artikelen 20 VWEU en 21 VWEU aldus moeten worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staan dat een lidstaat een verblijfsrecht op zijn grondgebied weigert aan een derdelander die haar jonge kinderen, burgers van de Unie, die sedert hun geboorte met haar in deze lidstaat wonen maar die niet de nationaliteit ervan hebben en evenmin hun recht van vrij verkeer hebben uitgeoefend, alléén ten laste heeft, voor zover deze burgers van de Unie niet voldoen aan de voorwaarden van richtlijn 2004/38 of voor zover door deze weigering aan deze burgers niet het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt ontzegd. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan."

Aangezien verzoekers dochter nog steeds het afgeleid verblijfsrecht in België kan uitoefenen in functie van haar Poolse moeder en zij haar moeder (en desgevallend ook haar vader) tevens nog kan begeleiden terug naar Polen, blijkt niet en wordt niet aangetoond dat deze dochter bij de weigering van het verblijf aan haar vader feitelijk zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er ligt dus geen situatie voor waarbij het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zou wordt ontzegd aan verzoekers jonge minderjarige dochter, zodat een beoordeling in het licht van artikel 20 van het VWEU niet aan de orde is.

Wat de beoordeling in het licht van artikel 21 van het VWEU betreft, merkt de Raad op dat uit de hierboven besproken rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat voor een verblijfsrecht van de vader of de moeder van de jonge minderjarige burger van de Unie is vereist dat deze Unieburger zelf of middels de ouder-derdelander, over voldoende bestaansmiddelen dient te “beschikken” om te voorkomen dat de Unieburger en zijn familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaale bijstandstelsel van het gastland (cf. artikel 7.1., b van de Richtlijn 2004/38 EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004; HvJ C- 86/12, Alopka, punt 30). Hierbij is het vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat er niet de minste vereiste is gesteld met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen, en dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burger van de Unie ter beschikking staan (HvJ C- 86/12, Alopka, punt 27). De bestaansmiddelen kunnen ook door een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat worden ter beschikking gesteld (HvJ, C-408/03, Commissie/België, punten 40-52). Wanneer de minderjarige Unieburger van jonge leeftijd voldoet aan de voorwaarden van artikel 7.1., b van voormelde Richtlijn 2004/38/EG (d.i. voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf én voor de familieleden, en een ziektekostenverzekering), dan “kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven”.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de voorgelegde bestaansmiddelen, die werden verkregen door de verzoeker via derden, in aanmerking heeft genomen en dat hij op goede gronden heeft geoordeeld dat deze bestaansmiddelen geen regelmaat vertonen en dat zij niet toereikend zijn om te voorkomen dat “de minderjarige en betrokkene ten laste zullen vallen van de sociale bijstand”.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat de weigering van het verblijfsrecht aan de verzoeker conform is aan het Unierecht, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. De verwijzing naar de arresten Zhu en Chen en Commissie t. België (evenals de weliswaar loutere verwijzing in de aanhef van het middel naar artikel 21 van het VWEU en de artikelen 2 en 7 van de Burgerschapsrichtlijn), kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden akte.

3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het motief dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de minderjarige burger van de Unie - in hoofde van de verzoeker - niet regelmatig zijn en niet toereikend zijn om te voorkomen dat zij ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel, is gebaseerd op een correcte feitenvinding die in rechte ter verantwoording van de weigeringsbeslissing in aanmerking genomen kan worden. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde bij zijn beoordeling ter zake is voorbij gegaan aan de relevante stukken die hem in het kader van de kwestieuze aanvraag werden voorgelegd. Het betrokken motief volstaat dan ook om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen.

Waar de verzoeker in zijn uiteenzettingen nog de overige weigeringsmotieven bekritiseert, is zijn middel onontvankelijk. Immers kan een kritiek die gericht is tegen overtollige motieven, niet tot de nietigverklaring leiden van de beslissing die reeds haar voldoende feitelijke en juridische grond vindt in een ander en een determinerend weigeringsmotief, *quod in casu* (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.5. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE